

"M'agrada"

Un relat de: [Maria Quintana](#)

Aquell dia, el mar era de color gris i es confonia amb el cel de plom. No es veia l'horitzó, havia quedat desdibuixat per la tempesta.

Al començament de l'espigó hi havia un senyal de perill però en Jordi no n'havia fet cas. Caminava amb pas ferm sobre l'escullera. Les onades eren com dracs ferotges que escopien escuma blanca i aigua glaçada sobre les roques, colpejant-les amb violència. Els esquitxos arribaven fins al noi que mica en mica anava quedant amarant de salaó. Tremolava i el cor li anava a mil per hora en mig d'aquell espectacle dantesc.

- Sigues prudent i recula –li deia una veu a cau d'orella.

A mesura que en Jordi s'apropava al final de l'espigó, les ones es feien més gegantines, més esfereïdores. El soroll de l'aigua era eixordador.

- Allunya't de l'espigó! – cridava la veu.

En Jordi es va tancar les orelles amb les seves mans humides per foragitar la veu.

El vent de mar l'empenyia amb força com si li volgués barrar el pas. Caminava fent tentines, una passa endavant i dues endarrere. Li costava mantenir l'equilibri sobre el terra relliscós però el noi no es va aturar i per fi va aconseguir arribar a la punta de l'espigó.

- Sí, aquest és el lloc – va dir en veu alta mentre contemplava embadalit el paorós temporal.

Aleshores, va treure el mòbil que duia a la butxaca i va enfocar les onades de més de cinc metres que s'enfilaven amenaçadores al seu davant. I va ser llavors, just després de prémer el botó que li aconseguiria un munt de "m'agrades" quan un cop de mar traïdor el va arrossegar cap a les profunditats.

No feia ni un minut que la Maria havia penjat la seva fotografia a l'Instagram i ja tenia més de cent "m'agrada". Llavors, va pensar que tot i que havia estat una imprudència per part seva anar fins al final de l'espigó amb el dia que feia, la fotografia del noi engolit per l'aigua s'ho valia. La foto de la Maria donaria la volta al món.